

Anadolu'nun Kùltür Muhafızları

Nemrut Dağı Kralların Gizemli Tahtı

GENÇ HAYAT

Kralların Tahtı

Doğmakta olan güneşin kızıllığı; tüm haşmeti ve gizemi ile birlikte, **Kommagene Krallığı**'na ait görkemli heykellerin yüzünü aydınlatıyordu.

Bu eşi görülmemiş devasa boyutlardaki heykeller, iki bin yıldır antik dünyanın gizemlerinde saklı kalan bir krallık ve onların ölümsüzlüğünü hedeflemiş kralları temsil ediyordu.

Nemrut Dağı'nı bu kadar değerli kılan; üzerinde bulunan antik mezar, anıtsal heykeller, mimari kalıntılar ve benzersiz manzarası değildi elbet. Onu değerli kılan, Tümüls'e sırtını dönmüş şekilde konumlanmış beş tanrı kralın ruhunun da hala orada olduğuna inanılmasıydı.

Güneşin batmasıyla birlikte **Apollo, Komma-gene, Zeus, Antikus, ve Ares'in** ruhları, oturduğu tahtlarından ayrılıyor ancak güneşin ilk ışıklarıyla heykel bedenlerine geri dönüyorlardı!

Bu heykellerin hemen yanında bir aslan ve bir kartal heykeli de bulunmaktaydı.

Bu kartal **'Göklerin ve Tahtların Koruyucusu'** kabul edilen antik çağlar tanrısı Zeus'un kartalının ta kendisiydi.

Güneş battığında ruhlar ayrılmış Nemrut'un tepesinde sadece o kalmıştı.

Ay, gümüş bir tepsi gibi gökyüzünde parlıyordu. Tanrı krallar heykel bedenlerinden ayrılmış, sivri burunlu kartal, Nemrut Dağı'nda bir başına kalmıştı. Oysa o Zeus için gökleri korumakla görevlendirilmişti!

Sivri Burun, sırtını yamaca vererek tahtlarında oturan kral heykellerine **tek tek** baktı. Her biri

cansız bir şekilde binlerce yıldır öylece duruyorlardı. Ancak bir şeyler olmaya başladı. Deprem uğultusunu andıran bir sesin ardından heykellerin birinde hareketlenme oldu.

En soldan ikinci heykelin üzerindeki tozlar yere dökülüyordu. **Bu Göklerin ve tahtların koruyucusu kartalın heykeliydi.**

Kanatlarını aniden iki yana açınca büyük bir gürültü ile küçük taş parçaları yere döküldü. Sivri Burun korkudan ne yapacağını bilemiyor. Oradan kaçıp uzaklaşmak istiyor, uzaklaşmıyordu.

Kanatlarını kaldıran kartal, bir kaç hamle yapıp havalanmak istedi ama başaramadı. Üzgün bakışlarını Sivri Burun'a çevirdi.

“Binlerce yıldır seni bekliyordum. Neden böyle geç kaldın?” diye sordu.

Sivri Burun korkudan titriyor, kaçmak istiyor kaçamıyordu. KeKeleyerek.

“Be... Beni mi bekliyordun? Sen de kimsin? Beni neden bekliyorsun ki?” diye soruyla cevap verdi.

Kartal,

“Bana iyi bak! **Yüzüme iyi bak!** Yüzümü görünce kim oldüğümü daha iyi anlayacaksın?” dedi.

Sivri Burun göğsünde müthiş bir ağırlık hissediyor. Bir adım dahi, atamıyordu. Ay ışığının aydınlattığı kartalın yüzüne bakınca dizlerinin bağı çözüldü. Olduğu yere yıkıldı kaldı.

Kartalın yüzü tıpkı kendisine benliyordu.

“Sen de kimsin? Bana neden bu kadar çok benziyorsun?” diye sordu.

Kartal kaşlarını çattı.

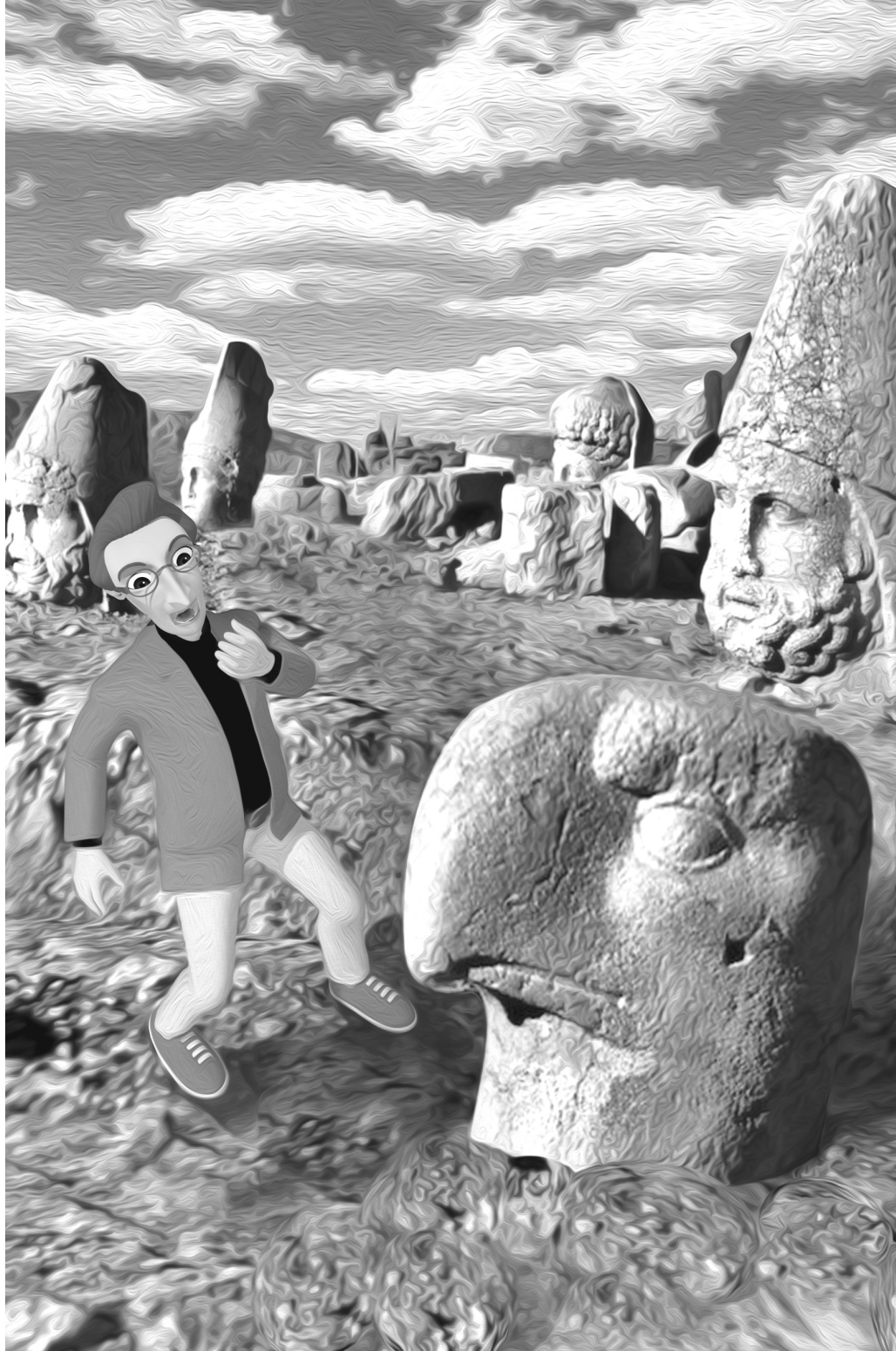
“Hâlâ anlayamadın mı?” dedi.

Sivri Burun **Kan ter içinde** kalmıştı. Başını iki yana salladı.

“Hayır anlayamadım!”

Kartal:

Burnumu görmüyor musun tıpkı senin burnunla aynı değil mi? Neden hala anlamak istemiyorsun? Ben aslında senim. Sen de bensin.” deyince **Sivri Burun'un ağzı açık kaldı.**

Kartal sağ ayağının pençesini havaya kaldırarak önünde diz çökmüş Sivri Burun'un başının üzerine koydu.

Tam o sırada ayın önüne **kara bir bulut** geldi. Nemrut Dağı karanlığa büründü.

Sivri Burun o karanlıkta büyük bir topluluk gördü. Nemrut Dağı'nda yüzlerce kişinin bir ayin için toplandıklarını ve omuzlarında bir şey taşıdıklarını gördü.

Taşınan şeyin bir tabut olduğunu fark edince irkildi. Beş kişi bir tarafta, beş kişi diğer tarafta ve arkasındaki onlarca kişi ile birlikte tanrı kral heykellerinin önünden geçerek **Tümülüs** denen, çakıl taşlarından oluşmuş bir piramidin içine doğru girdiler.

Tümülüs'ün içinde labirent gibi tüneller vardı. Ne kadar bir zaman içerisinde geçildiği anlaşılmayan belirsiz bir zaman diliminde tünel içinde ilerlediler. Tabutun sağ tarafındaki taşıyıcıların sağ elleri duvardaydı.

Sayırsız tünelin içinden geçerken duvarı yokluyor ve hep sağdaki tünele girerek ilerliyorlardı. Böylece tünelin içi karanlık olmasına rağmen sağdaki tüneller onları gitmek istediği menzile ulaştırıyordu.

Taşıyıcılar sonunda büyük bir odanın içine geldiler. Taşıdıkları tabutu odanın tam ortasındaki lahidin içine koydular. Lahidin arkası tamamen karanlıktı. Önce ölgün bir mum ışığı oluştu. O ışık zaman sonra **göz kamaştıracak kadar** güçlü bir hâle gelerek bulunduğu yerdeki tahtı aydınlatmaya başladı.

İşte o an orada bulunan herkes bir anda yok oldu. Odanın içerisinde bir lahit, Lahidin içinde bir ölü, ölüünün ardında bir taht ve onlarla birlikte orada bulunan kişi feryat etmeye başladı.

"İMDAAAT!!! KURTARIN BENİ..." diye bağırdı Sivri Burun.

Ancak feryadını kendisi bile duyamadı!

O arada omuzuna bir el dokundu. Sivri Burun çok korktu.

Kaçarak içeri girdiği kapıya yöneldi. Ama girdikleri kapı artık orada yoktu. Dört bir yan kalın taşlarla örülmüş duvarlarla kapalıydı.

Her köşeye saldırdı ama odadan çıkacak hiç bir kapı bulamadı.

İşte tam da o an. Bir **gıcirtı** duyuldu. Ses tabutun kapağından geliyordu. Kapak aniden hızla fırlayarak Sivri Burun'un ayaklarının üzerine düştü.

Sivri Burun korkudan ölmek üzereydi.

“İmdaaat! Beni buradan kurtarın. Ölmek istemiyorum. Hayır! Hayır!!!” diye bağırdı. Ama dudaklarının arasından hiç bir ses çıkmıyor onu hiç kimse duymuyordu.

Sivri Burun kendisini duyurmak için olanca gücüyle feryat ediyor ama sesini kendisi bile duyamıyordu.

“**Hayır!!! Hayır!!!**” diye bağırırken karanlığın içinden bir el tekrar omuzuna dokundu.

Sivri Burun olanca gücüyle:

“Hayır!!!” diye bağırdı.

Sivri Burun'un omuzuna dokunan el Kürşat'ın eliydi.

“Abi uyan... Uyan galiba kabus görüyorsun!” dedi.

Sivri Burun kan ter içinde kalmıştı. Korku dolu gözlerle sağa sola bakındı. Gördüklerinin bir rüya olduğunu anlayınca da alnında biriken terleri silerek derin bir nefes aldı.

Kürşat,

“Abi tam on dakikadır **‘Beni buradan kurtarın’** diye bağıryordun. Kâbus gördüğünü düşünerek seni uyandırdım. Rüyanda ne gördün?” diye sordu.

Sivri Burun cevap vermedi. Yatağından kalkarak pencereye doğru yürüdü. Perdeyi açıp gökyüzüne baktı. Gökyüzü Tıpkı Nemrut Dağı'ndaki gibiydi. Ay, gümüş bir tepsi gibi gökyüzünde parlıyordu.

* * *

Sümeýra, Alper ve Ruhi aynı okulda okuyorlardı. Yıl sonu yaklaşmıştı. Bu nedenle son sınıf öğrencileri mezuniyetleri için bir eğlence gecesi hazırlıyordu. **Çocuklar tüm vakitlerini mezuniyet gecesinde oynayacağı oyunun provalarına ayırmıştı.**

Mezuniyet gecesinde Alper ile Ruhi'nin önemli bir rolü vardı. Karagöz ile Hacivat' oyununu canlandıracaklardı. O yüzden okulun konferans salonunda sürekli prova yapıyorlar, çocuklar da seyirci sandalyelerinde onları izliyor, Sümeýra ise elindeki metne bakarak oyunu yönetmeye çalışıyordu.

Sahnede çok büyük bal kabağına benzer bir şey vardı. Pencerelelerinden ve kapısından onun bir araç olduğu anlaşılıyordu.

Karagöz (Alper) ile Hacivat (Ruhi) Hacivat ve Karagöz kostümleriyle aracın önünde duruyor, Sümeýra'nın yönetmenliğinde oyunun provasını yapıyorlardı.

Karagöz, “Aman Hacı Cavcav hoş geldin!
Hoş geldin!”

Hacivat, “Hoş geldim Kayagözüm ama sen de
boş geldin.”

**“BOŞ GELMEDİM
HACI CAVCAV. SANA
BÜYÜK BİR HEDİYE
GETİRDİM.”**

“Neden küçüğünü bana, büyüğünü de kediye
yedydin?”

“Kedi değil sana sana. Görmüyor musun şu-
raya bak.”

“Aman Kayagözüm bu ne büyük biy kabak.

“Bu bir kabak değil **Hacı Cavcav** bu bir za-
man makinası.”

“Söyle bakalım şimdi neden attı kafanın taşı?”

“Kafamın taşı değil, zaman makinası. Buna
binerek zamanda yolculuk yapacağız.”

“Anlamadım şimdi durup dururken neden bozgunculuk yapacağız?”

“Bozgunculuk değil yolculuk. Bu araca bine rek geleceğe gideceğiz. Gelecekte bizi kim unutmuş kim hatırlar bileceğiz.”

“Aman Kayagözüm bu ne biçim biy ayaç. Bunun tekeylekleyi yok. Tekeylekleyi olsada çe kecek at yok. En iyisi sen bu ayacı al da kışın sobanı yak.”

“Hadi uzatma Hacı Cavcav hemen araca bin **HEYHAAAT!** Yapalım gelecek zamana önemli bir bir Seyahat.”

Sümeýra ayağa kalkarak oyuna müdahale etti.

“Arkadaşlar çok güzel gidiyor. Zaman makinesinin içinde geçenleri de yarın çalışacağız.” dedi.

Karagöz ile Hacıvat diğer çocukların yanına geldiler. Hacıvat (Ruhi) başındaki kavuğu eline alarak Yiğit'e döndü.

